

Стоил Рошкев

Сън

От няколко месеца работя като журналист в Българското национално радио. Сънувах миналата седмица, че се разхождам из внушителната централна сграда на радиото в София. Пред основното студио. Водещ на предаването, което след малко ще започва да се излъчва, е един от доайените на съвременната радиожурналистика в България Величко Конакчиев.

Но на Величко Конакчиев не му идва гостът, когото е уговорил да участва в предаването. Което си е гадно, откъдето и да го погледнеш. Тогава Величко Конакчиев ми каза:

- Виж какво, ела да направиш едно коментарче в моето предаване.
- Добре - съгласих се, - но на каква тема?
- Абе, на каквато искаш - махна с дясна ръка Величко Конакчиев, а с лявата поглади бялата си, добре поддържана брада.

Нямаше никакво време.

Оставах някакви си две-три минути до ефир, докато свърши течещата в момента песен. Трескаво насън започнах да мисля на каква тема да ми бъде коментарът. Буквално като светна червената лампа, че сме в ефир, ми дойде идеята. Знаейки, че понякога за радио не е толкова важно какво говориш, а по-важното е да не спиращ, аз уверено едва ли не като експерт започнах да обяснявам как, откакто нашата страна (принадлежала преди към така наречения социалистически лагер), бе приета през 2007 година в клуба на западните държави, по-познат като Европейски съюз, положението на българите се е оправило; как очевидно вече живеем по-добре. Тази теза, както е известно, е доста спорна към настоящия момент и не е особено популярна, дори напротив. Аз обаче със страст я защитавах и надълго и нашироко обяснявах колко по-добре сме икономически отпреди.

В този момент в съня очертанятията на студиото изчезнаха, изчезнаха микрофоните, масата, стъклото, отделящо ни от звукорежисьора, шумоизолиращите повърхности, таванът, подът... всичко това изчезна.

С Величко Конакчиев се озовахме в слънчева градина с много зеленина. Вървахме успоредно един до друг по красива алея. Продължавах с коментара си, но не пред микрофона, а сякаш с Величко сме излезли на разходка и аз го убеждавам в правота на моята теза. Ръкомахам и много разпалено привеждах аргументи, че нещата са точно така, както казвам, че са.

По едно време ми звънна джиесемът. Чух гласа на звукорежисьора, който с упрек в тембъра ме укори:

- Абе, къде се загубихте с Величко Конакчиев?!
- Ей, сега идваме - успокоих го.

Величко Конакчиев махна на едно такси. Каза на шофьора:

- Карайте към сградата на радиото, на булевард „Драган Цанков“!
- А шофьорът се засмя:
- В Созопол няма булевард „Драган Цанков“.